

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 13Co/117/2016
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6415209767
Dátum vydania rozhodnutia: 15. 03. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ferdinand Zimmermann
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2016:6415209767.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici ako súd odvolací v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Ferdinanda Zimmermanna a sudcov JUDr. Danice Kočičkovej a JUDr. Amy Odalošovej v právnej veci navrhovateľa: Ing. Juraj Gajdoš, nar. 09. 05. 1963, bytom Zvonová 21, Banská Štiavnica, proti odporkyni: N. N. S., nar. XX. XX. XXXX, bytom H. 9, E. G., o návrhu na zrušenie vyživovacej povinnosti a vrátenie preplatku na výživnom, na odvolanie odporkyne zo dňa 25. 01. 2016 proti rozsudku Okresného súdu Žiar nad Hronom č. k. 5C/292/2015-27 zo dňa 14. 12. 2015, takto

rozhodol:

Rozsudok okresného súdu potvrdzuje.

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom procesný súd vyživovaciu povinnosť navrhovateľa voči odporkyni naposledy upravenú rozsudkom Okresného súdu Žiar nad Hronom sp. zn. 13P/63/2009 zo dňa 20. 05. 2009 zrušil počnúc dňom 01. 09. 2015.

Konanie o návrhu navrhovateľa, ktorým sa domáhal uloženia povinnosti odporkyni vrátiť mu preplatok na výživnom, ktorý vznikol po ukončení nároku na vyživovaciu povinnosť zastavil.

Navrhovateľovi náhrada trov konania nebola priznaná.

V dôvodoch rozhodnutia súd uviedol: „Navrhovateľ sa podaným návrhom, doručeným Okresnému súdu Žiar nad Hronom dňa 19.08.2015 domáhal voči odporkyni zrušenia vyživovacej povinnosti s účinnosťou od 31.07.2015 s poukazom na to, že odporkyňa ukončila štúdium na Univerzite Palackého v Olomouci a je schopná sa sama živiť, keď pravdepodobne už pracuje. Zároveň žiadal vrátiť preplatok na výživnom vzniknutý po skončení nároku odporkyne na vyživovaciu povinnosť.

Odporkyňa s návrhom navrhovateľa súhlasila, pričom vyživovaciu povinnosť žiadala zrušiť s účinnosťou od 01.11.2015. K návrhu uviedla, že študentkou Univerzity Palackého v Olomouci bola v termíne do 31.08.2015, po skončení štúdia bola dňa 09.09.2015 zaradená do evidencie uchádzačov o zamestnanie na Úrade práce, sociálnych vecí a rodiny v Banskej Štiavnici, v ktorom období si intenzívne hľadala prácu, cestovala do Prahy na pohovory, kde si zabezpečovala aj nocľah, najskôr na internáte a neskôr súkromné ubytovanie, s čím boli spojené výdavky. Odo dňa 19.10.2015 je zamestnaná v Prahe, v dôsledku čoho došlo k jej vyradeniu z evidencie uchádzačov o zamestnanie. K plneniu vyživovacej povinnosti navrhovateľom uviedla, že túto si navrhovateľ prestal plniť dňom 31.07.2015.

Súd prejednal vec na pojednávaní konanom dňa 14.12.2015 za osobnej účasti navrhovateľa. Odporkyňa sa pojednávania nezúčastnila, svoju neúčasť ospravedlnila pracovnými povinnosťami, pričom zároveň nepožiadala o odročenie pojednávania. Súd v záujme hospodárnosti konania prejednal vec v neprítomnosti odporkyne, keď v zmysle § 101 ods. 2 O.s.p. prihliadol na obsah spisu a dosiaľ vykonané dôkazy.

Podľa § 62 ods. 1 Zákona č. 36/2005 Z. z. rodine a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „Zákon o rodine“), plnenie vyživovacej povinnosti rodičov k deťom je ich zákonná povinnosť, ktorá trvá do času, kým deti nie sú schopné samé sa živiť.

Podľa § 78 ods. 1 Zákona o rodine, dohody a súdne rozhodnutia o výživnom možno zmeniť, ak sa zmenia pomery. Okrem výživného pre maloleté dieťa, je zmena alebo zrušenie výživného možné len na návrh.

Naposledy bola výška vyživovacej povinnosti navrhovateľa voči odporkyňi upravená rozsudkom Okresného súdu Žiar nad Hronom č. k. 13C/63/2009 - 36 zo dňa 20.05.2009 právoplatným dňa 25.07.2009, sumou 165 € mesačne.

V prejednávanej veci dospel súd po vykonanom dokazovaní k záveru, že návrh navrhovateľa na zrušenie vyživovacej povinnosti voči odporkyňi je dôvodný. Súd mal preukázané, že odporkyňa je dcérou navrhovateľa, pričom podľa predloženého potvrdenia Univerzity Palackého v Olomouci zo dňa 01.09.2014 riadne ukončila štúdium na vysokej škole, teda ukončila prípravu na svoje budúce povolanie. Podľa názoru súdu je odporkyňa schopná sama sa živiť a vyživovacia povinnosť navrhovateľa voči nej netrvá. Z dokazovania vyplýva, že odporkyňa ukončila štúdium v akademickom roku 2014/2015, a to ku dňu 31.08.2015. Dňa 09.09.2015 bola odporkyňa zaradená do evidencie uchádzačov o zamestnanie na Úrade práce, sociálnych vecí a rodiny v Banskej Štiavnici, ktorá evidencia bola ukončená ku dňu 19.10.2015, odkedy odporkyňa nastúpila do práce. Zrušenie vyživovacej povinnosti tak bolo dôvodné s účinnosťou od 01.09.2015, t. j. odo dňa nasledujúceho po ukončení prípravy na budúce povolanie štúdiom na vysokej škole. Hoci odporkyňa bola v tom čase nezamestnaná, bez evidencie na úrade práce, bola podľa názoru súdu schopná sa sama živiť, keďže nebola tvrdená ani preukazovaná žiadna skutočnosť, ktorá by jej v čase bezprostredne po ukončení štúdia subjektívne bránila v schopnosti sama sa živiť (nedostatok pracovných miest na trhu práce, či absolvovanie pohovorov, ktoré prijatiu do zamestnania predchádzajú, nie je takou skutočnosťou, keď ide o skutočnosť objektívneho charakteru). Závery súdnej praxe totiž spájajú vznik schopnosti samostatne sa živiť aj so vznikom nároku na príslušné dávky systému sociálneho poistenia v prípade ukončenia prípravy na povolanie a neuplatnenia sa na trhu práce. V tomto zmysle ide teda skôr o potenciálne nadobudnutie schopnosti samostatne sa živiť. Objektívna nemožnosť dieťaťa živiť sa samostatne je odôvodnená napríklad vážnymi zdravotnými problémami, ako je ťažké zdravotné postihnutie a pod. (k tomu pozri Nález ÚS ČR zo dňa 13. marca 2013 sp. zn. I. ÚS 2306/12). V súvislosti so zrušením vyživovacej povinnosti vo vzťahu k odporkyňi súd nemal preukázané žiadne vážne zdravotné problémy odporkyne. Na základe uvedeného súd návrhu navrhovateľa na zrušenie vyživovacej povinnosti vyhovel avšak s poukazom na uvedené skutočnosti vyživovaciu povinnosť navrhovateľa voči odporkyňi zrušil s účinnosťou od 01.09.2015.

Súd konanie o návrhu navrhovateľa, ktorým sa voči odporkyňi domáhal uloženia povinnosti vrátiť preplátok na výživnom zastavil na návrh navrhovateľa s použitím § 96 ods. 1 prvá a tretia veta O.s.p., ktorý určuje, že navrhovateľ môže vziať za konania späť návrh na jeho začatie, a to sčasti alebo celkom; ak je návrh vzatý späť sčasti, súd konanie v tejto časti zastaví.

O trovách konania pokiaľ ide o uplatnený nárok na zrušenie vyživovacej povinnosti rozhodol súd podľa § 142 ods. 3 O.s.p., ktorý určuje, že aj keď mal účastník vo veci úspech len čiastočný, môže mu súd priznať plnú náhradu trov konania, ak mal neúspech v pomerne nepatnej časti alebo ak rozhodnutie o výške plnenia záviselo od znaleckého posudku alebo od úvahy súdu; v takom prípade sa základná sadzba tarifnej odmeny advokáta vypočíta z výšky súdom priznaného plnenia. Navrhovateľ mal v konaní o zrušení vyživovacej povinnosti neúspech len v pomerne nepatnej časti, a to pokiaľ ide o určenie dňa, počnúc ktorým sa vyživovacia povinnosť zrušuje, preto mu vzniklo právo na plnú náhradu trov konania. Navrhovateľ si trovy konania neuplatnil (§ 151 ods. 1 O.s.p.) a žiadne mu zo spisu ani nevyplývajú, preto mu súd ich náhradu nepriznal“.

Proti rozsudku odvolanie podala odporkyňa. Uviedla, že nesúhlasí s termínom zrušenia vyživovacej povinnosti voči nej, t. j. 01. 09. 2015. Ona dňa 31. 08. 2015 ukončila štúdium na vysokej škole, to teoreticky dáva predpoklad k tomu, že je schopná sama sa živiť, ale prakticky sa veci v živote majú inak. Po ukončení školy intenzívne začala rozposielať životopisy, hľadala zamestnanie. Poukázala na to, že v termíne od 09. 09. 2015 do 19. 10. 2015 bola evidovaná na úrade práce, avšak to okresný súd vyhodnotil, že nedostatok pracovných príležitostí nie je dôvodom, ktorý by jej bránil v schopnosti sama sa živiť.

Okresný súd uviedol, že jediným dôvodom, pre ktorý by sa nedokázala sama sa živiť, sú vážne zdravotné problémy a odvoláva sa na nález Ústavného súdu Českej republiky. V tejto súvislosti odvolateľka vyslovila názor, že Slovensko je samostatný právny štát. Podľa nej, ak by to v skutočnosti malo tak byť, tak zrejme by to v Zákone o rodine bolo aj zadefinované. Okresný súd teda bez individuálneho prístupu a bez zohľadnenia skutočností, na ktoré poukazovala, nesprávne vyhodnotil ust. § 62 ods. 1 Zákona o rodine a tým nepresne určil dátum ukončenia vyživovacej povinnosti navrhovateľovi.

Obdobie po ukončení štúdia a hľadanie si práce je finančne a psychicky náročné a práve vtedy je mladý človek hodený „cez palubu“ bez akejkoľvek finančnej podpory rodiča. Ona nie je žiadny príživník, ktorý sa obohacuje na úkor rodiča. Za celý čas od roku 2009 ako bola stanovená výška výživného sa nedomáhala jeho zvýšenia a to napr. rok študovala v zahraničí. Pre lepšie uplatnenie v praxi si ešte pred ukončením štúdia zaplatila skúšky pre získanie medzinárodne uznávaného certifikátu s tým, že zaplatila 300 € za vykonanie skúšky a k tomu bolo potrebné vycestovať do Prahy. Na to všetko si musela požičať. Navrhovateľ sám porušuje zákony tým, že aj dnes, keď rozhodnutie okresného súdu o zrušení vyživovacej povinnosti nie je právoplatné a naďalej by jej mal vlastne vyživovaciu povinnosť plniť, od 31. 07. 2015 sám svojvoľne prestal platiť výživné, čím porušuje zákon.

Odvolateľka preto navrhla, aby bol rozsudok okresného súdu zmenený tým, že dátum ukončenia vyživovacej povinnosti bude stanovený dňom 01. 11. 2015. Zároveň žiadala, aby jej navrhovateľ zaplatil nedoplatok na výživnom v sume 495 €.

K podanému odvolaniu sa vyjadril navrhovateľ. Uviedol, že odporkyňa súd zavádza a o prácu sa mohla uchádzať aj skôr. Promovala 09. 07. 2015 a podľa oficiálnej webovej stránky na promócie boli pozvaní študenti, ktorí úspešne zložili štátnu záverečnú skúšku v máji a v júni daného roku, čiže po tomto termíne už reálne neštudovala a ani a nepripravovala na svoje budúce povolanie. Diplom dostala dňa 09. 07. 2015, čo je o dva mesiace skôr ako bola zaradená do evidencie uchádzačov o zamestnanie. Nič jej preto nebránilo hľadať si prácu už 10. 07. 2015. Čo skutočne robila v období od zloženia štátnej skúšky po zaradenie do evidencie neuvádza. V tomto období približne 3 až 4 mesiace mohla potenciálne aj pracovať.

Navrhovateľ vyslovuje domnienku, že odporkyňa niekde brigádovala. Navrhovateľ si ďalej nemyslí, že by na Slovensku neboli pracovné príležitosti, pri ktorých sa dá uplatniť anglický jazyk. Nebola nútená cestovať za prácou až do Prahy.

Navrhovateľ ďalej uviedol, že študent, ktorý študuje anglický jazyk a zloží v tomto jazyku aj štátnu záverečnú skúšku, z ktorej mu je udelený aj diplom, u takéhoto študenta sa predpokladá, že daný jazyk ovláda na úrovni C2. Odporkyňa preto nepotrebovala platiť skúšky na získanie nejakého certifikátu. Na certifikáte je uložený dátum 08. 07. 2015, čo opäť potvrdzuje len to, že mohla reálne hľadať prácu o dva mesiace skôr.

V návrhu žiadal o zrušenie vyživovacej povinnosti k 31. 07. 2015, odporkyňa žiadala od 01. 11. 2015 a sudkyňa prísne a spravodlivo vyhodnotila obsah spisu s poukazom na všetky skutočnosti a zrušila vyživovaciu povinnosť od 01. 09. 2015 s čím on súhlasil. Sudkyňa urobila akýsi „kompromis“.

On má vyživovaciu povinnosť voči ďalším dvom maloletým deťom a preto žiadal rozsudok okresného súdu potvrdiť v plnom rozsahu.

Krajský súd ako súd odvolací preskúmal vec v rozsahu určenom § 212 ods. 1 OSP bez nariadenia pojednávania podľa § 214 ods. 2 OSP a rozsudok okresného súdu potvrdil podľa § 219 ods. 1 OSP ako vo výroku vecne správny.

Pri preskúmaní v danej veci odvolací súd nezistil žiadne okolnosti, ktoré by spochybňovali správnosť rozsudku súdu prvého stupňa. Z obsahu spisu vyplýva, že procesný súd správne postupoval, keď rozhodol v zmysle enunciatu. Dôvody, pre ktoré tak urobil, okresný súd správne a podrobne rozobral v odôvodnení svojho rozsudku. S týmito dôvodmi sa v celom rozsahu stotožňuje aj odvolací súd a v podrobnostiach na ne odkazuje.

K dôvodom odvolania krajský súd navyše dodáva. Dôvody uvádzané odvolateľkou v podanom odvolaní sú tie isté, ktoré uvádzala aj pred súdom prvého stupňa. Prvostupňový súd sa s týmito dôvodmi zaoberal, vyhodnotil ich a rozhodol.

Odvolací súd je viazaný skutkovým stavom tak ako ho zistil súd prvého stupňa s výnimkami ustanovenými v ods. 2 až 7 (§ 213 ods. 1 OSP). Z celého ust. § 213 OSP vyplýva, že odvolací súd môže pristúpiť k zmene rozhodnutia súdu prvého stupňa, iba keď doplní alebo zopakuje vykonané dokazovanie a po takto vykonanom dokazovaní vec uzavrie s iným skutkovým záverom než súd prvého stupňa.

Odvolací súd je rozsahom a dôvodmi odvolania viazaný (§ 212 ods. 1 OSP). Odvolateľka však v podanom odvolaní nenavrhol zopakovať dokazovanie vykonané súdom prvého stupňa, alebo vykonať ďalšie dôkazy, čo by dávalo možnosť odvolaciemu súdu postupovať podľa jej návrhu a v konečnom dôsledku prehodnotiť závery súdu prvého stupňa.

Za danej situácie preto nebolo možné dôjsť k zmene napadnutého rozhodnutia a na jeho zrušenie neboli žiadne podklady.

O odvolacích trovách nebolo rozhodované, pretože požiadavku na ich náhradu ani jeden z účastníkov nevzniesol.

O veci senát odvolacieho súdu rozhodol pomerom hlasov členov senátu 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.